

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kf.IV.37.943/2019/10. szám

A tanács tagjai: Dr. Patyi András a tanács elnöke
Dr. Varga Eszter előadó bíró
Dr. Dobó Viola bíró

A felperes: felperes neve
(...)

A felperes képviselője: Dr. Kulcsár István párfogó ügyvéd
(...)

Az alperes: Egyenlő Bánásmód Hatóság
(1013 Budapest, Krisztina krt. 39/B.)

Az alperes képviselője: Dr. Gregor Katalin kamarai jogtanácsos

A per tárgya: esélyegyenlőségi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes, 12. sorszám alatt

A fellebbezéssel támadott határozatot hozó bíróság neve, határozatának kelte és száma:
Fővárosi Törvényszék 2019. június 5. napján kelt 105.K.700.007/2019/11. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 105.K.700.007/2019/11. számú ítéletét helybenhagyja.

A párfogó ügyvéd díját és a fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2018. november 22-én bejelentést tett az alperesnél, mely szerint 2018 augusztusában hallókészülék megvásárlása céljából támogatás iránti kérelemmel fordult a ... Község Önkormányzatához (a továbbiakban: Önkormányzat). Az Önkormányzat polgármestere a hozzávetőleg 60.000 forintba kerülő hallókészülék megvásárlására mindösszesen 10.000 forint

segély kifizetéséről döntött. Sételmezte, hogy a perben nem álló magánszemély – szintén hallókészülék megvásárlására – korábban 100.000 forint támogatást kapott. Kérte, hogy az alperes vizsgálja meg az Önkormányzat döntését figyelemmel arra is, hogy az említett magánszemély az Önkormányzatnál dolgozik, a felesége pedig képviselő-testületi tag. Álláspontja szerint az előadottak alapján a támogatás megítélése „haverság”, illetve rokoni kapcsolatok alapján történik.

- [2] Az alperes az EBH/595/2/2018. számú végzésével – az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 46. § (1) bekezdésének a) pontja alapján – visszautasította a felperes a kérelmét. Megállapította, hogy az eljárás megindításának jogszabályban meghatározott feltétele hiányzik, ugyanis a beadvány tartalom szerinti elbírálása alapján semmilyen következtetés nem vonható le arra nézve, hogy a tárgyi panasz diszkriminációs természetű lenne. Rögzítette, hogy az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 19. § (1) bekezdése – az Ákr. által előírtakhoz képest – a hatóság előtti eljárás megindításának további feltételeként határozza meg az ún. védett tulajdonság valószínűsítését. Hivatkozott az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testületnek az egyéb helyzet meghatározásával kapcsolatban kiadott 288/2/2010. (IV. 9.) TT sz. állásfoglalására (a továbbiakban: TT állásfoglalás) a tekintetben, hogy az Ebktv. 8. § t) pontja által meghatározott egyéb helyzet szűkítően értelmezendő annak érdekében, hogy az eljárás ne vezessen az egyenlő bánásmód követelményének megsértéséhez olyan esetekben, amikor az emberi méltóság általános sérelméről, rendeltetésellenes joggyakorlásról vagy joggal való visszaélésről van szó, illetve ne devalválódjon a nevesített védett tulajdonságok esetében nyújtott védelem. Az egyéb helyzet lényegét az képezi, hogy a megléte tárgyilagosan igazolható, homogén csoportképzésre, általánosításra alkalmas, társadalmi előítéletből táplálkozik, továbbá a személyiség lényegi vonásának tekinthető. Összességében megállapította, hogy a kérelem elbírálása alapján nem volt kimutatható, hogy a felperes panasa diszkriminációs ügy lenne, különös tekintettel a felperes oldalán fennálló védett tulajdonság hiányára, ezért nem rendelkezik hatáskörrel a panasz vizsgálatára.

A felperes keresete és az alperes védírata

- [3] A felperes a végzés ellen keresettel élt, melyben annak megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Álláspontja szerint az alperes az eljárási szabályok megsértésével, téves értelmezésével, jogsértően utasította vissza a kérelmet. Hivatkozott az Ákr. 2. § (2) bekezdés a) pontjában rögzített szakszerűség, együttműködés és jóhiszeműség elvére, valamint az 5. § (2) bekezdésében szabályozott, az ügyféli jogok előmozdítására vonatkozó alapelvre. Álláspontja szerint az alperesnek az Ákr. 44. § a) pontja alapján hiánypótlásra kellett volna felhívnia. Mindebből következően a hatóság nem működött együtt, nem járt el jóhiszeműen, illetve a jogi képviselővel nem rendelkező ügyfélnek nem tette lehetővé, hogy eljárási jogait megismerhesse és gyakorolhassa.
- [4] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte fenntartva a végzésében foglaltakat.

Az elsőfokú ítélet

- [5] A törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította.
- [6] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes hatásköre diszkriminációs ügyek vizsgálatára terjed ki, vagyis a hozzá benyújtott kérelmet érdemben akkor vizsgálhatja, ha a kérelmező – az őt ért hátrány mellett – azt is valószínűsíti, hogy rendelkezik az Ebktv. 8. §-a által felsorolt valamely védett tulajdonsággal. Az eljárása során a hatóság alapvetően azt vizsgálja, hogy a hátrány és a védett tulajdonság között fennállt-e ok-okozati összefüggés.

- [7] A törvényszék ítéleti álláspontja szerint az alperesi hatóság az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően állapította meg, hogy a felperes a panaszában egyáltalán nem utalt arra, hogy valamilyen védett tulajdonsága miatt, illetve azzal összefüggésben érte volna hátrányos megkülönböztetés. Jogszerűen állapította meg tehát az alperes, hogy a felperes által előadottak körében nem merült fel a diszkrimináció gyanúja. Mindez nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy a felperes jogszerűtlennek tartja az Önkormányzat döntését és sérelmezi, hogy a véleménye szerint nála jobb kapcsolatrendszerrel bíró személy hasonló ügyben kedvezőbb elbírásában részesült és nagyobb összegű támogatást kapott. Mindebből azonban nem lehet okszerűen azt a következtetést levonni, hogy a felperest valamely védett tulajdonságával kapcsolatban érte volna hátrányos megkülönböztetés, különös tekintettel arra, hogy ilyen jellegű diszkriminációra nem is hivatkozott. A felperes a panaszában ugyan utalt a fogyatékoságára, de nem azzal összefüggésben, hogy ennek okán, vagy más védett tulajdonsága miatt nem kapott megfelelő összegű támogatást.
- [8] Az elsőfokú bíróság alaptalannak értékelte az Ákr. alapelvi rendelkezéseire és a hiánypótlási felhívás kiadásának elmaradására vonatkozó felperesi érvelést. A rendelkezésre álló adatokból ugyanis egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes panasza nem diszkriminációs természetű, ezt maga a felperesi kérelem is aggálymentesen alátámasztotta, további adatok szolgáltatása érdekében hiánypótlást kiírni szükségtelen volt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [9] Az ügyben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet kereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Ákr. 2. § (2) bekezdését, az 5. § (2) bekezdését és a 44. § a) pontját. Arra hivatkozott, hogy mint jogban járatlan ügyfél a kérelmében előadta, hogy negatívan különböztették meg más állampolgárokkal szemben, azt azonban valóban nem jelölte meg, hogy milyen védett tulajdonságán alapult e megkülönböztetés. A hiánypótlási felhívás az alperesnek a megjelölt jogszabályhelyekből fakadó kötelezettsége, mely felhívást követően pontosítani tudta volna a kérelmét.
- [10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint hiánypótlási felhívás kiírására kötelezettsége nem volt, mert a kérelemből egyértelműen kiderült, hogy az nem diszkriminációs természetű.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [11] A fellebbezés nem alapos.
- [12] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdése szerint, a másodfokú bíróság az ítéletet – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a fellebbezés, a csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül.
- [13] A felperesnek a Kp. 99. § (1) bekezdéséből és a 100. § (2) bekezdéséből fakadó kötelezettsége, hogy megjelölje azt a jogszabályhelyet, amelyet a fellebbezéssel támadott ítélet sért. A felperes e kötelezettségének nem tett eleget, mert a fellebbezésében pusztán a keresetben foglaltakat ismételte meg, az elsőfokú ítéletet az alperesi végzéssel szemben már felhozott kifogások miatt sérelmezte, lényegében a bizonyítékok újraértékelését, saját álláspontjának elfogadását kívánta elérni. Az elsőfokú bíróságként eljáró törvényszék azonban a keresetet minden tekintetben elbírálta, döntésének

az alkalmazandó jogszabályok helyes értelmezésén alapuló indokát adta, kifejtett érveit a Kúria osztja.

- [14] A jelen perben a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése értelmében a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a támadott végzés jogszabálysértő. A felperes a fellebbezésében csak állította, hogy az Ákr. alapelvi rendelkezéseit és a hiánypótlási felhívásra vonatkozó szabályt az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte, azt azonban nem fejtette ki, hogy e téves értelmezés pontosan miben áll, a megjelölt rendelkezéseknek mi lett volna a felperesi álláspont szerinti helyes értelmezése és alkalmazása.
- [15] A felperes nem vitatta, hogy a közigazgatási hatósághoz benyújtott kérelmében a más állampolgároktól őt állítottan negatívan megkülönböztető döntést az Önkormányzat képviselő-testületének „haveri”, rokon viszonyaival magyarázta, és így azzal, hogy ő maga ilyen kapcsolatokkal nem rendelkezik. Ebből fakadóan a kérelmében megjelölte az őt ért sérelmet és annak vélt alapját, a kérelemnek nem volt olyan hiányossága, amely miatt az ne lett volna elbírálható.
- [16] A hiánypótlási felhívás a kérelem hiányosságainak, pontatlanságainak orvoslására szolgál. Az Ákr. felperes által felhívott 44. § a) pontja az ún. alaki hiánypótlást szabályozza, azaz ha a kérelem nem felel meg a jogszabályban foglalt követelményeknek. A jogszabályban foglalt követelményeknek (alakilag) megfelelő kérelem azonban nem azonos a jogilag megalapozott kérelemmel. A Kúria hangsúlyozza, hogy a hiánypótlás jogintézménye nem azt a célt szolgálja, hogy a felperes által nem valamely védett tulajdonságával összefüggésben előadott sérelmet pusztán a hatóság hatáskörére figyelemmel – felhívásra – egy védett tulajdonsággal, védendő helyzettel összekapcsoljon. Ebből következően a felperes azon hivatkozása, mely szerint amennyiben a hatóság hiánypótlási felhívással él, pontosítani tudta volna a kérelmét, azaz hivatkozni tudott volna valamely védendő tulajdonságra (helyzetre), súlytalan.
- [17] A felperes sem a közigazgatási, sem az elsőfokú peres, sem a másodfokú peres eljárásban nem utalt arra, hogy a jogsértéskor rendelkezett a jogszabályban meghatározott védett tulajdonsággal, és erre tekintettel részesült más, összehasonlítható helyzetben lévő személlyel vagy csoporttal szemben kedvezőtlenebb bánásmódban. Az állított hátrányt nem valamely védett tulajdonságával, hanem más személyek kiterjedtebb kapcsolatrendszerével hozta összefüggésbe. Az egyenlő bánásmód követelménye megsértésének vizsgálatához ugyanakkor önmagában a más állampolgárokhoz képest megkülönböztető, sérelmesnek tartott döntés nem elegendő.
- [18] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felperes által megjelölt jogszabályhelyekbe nem ütközik, ezért azt a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

- [19] *Az egyenlő bánásmód megsértésével kapcsolatban a törvény valamely védett tulajdonságon alapuló különbségtétellel szemben biztosít védelmet, azaz amikor az érintett egy adott csoporthoz való tartozás miatt szenved hátrányt. A kapcsolatrendszer hiányára hivatkozással feltételezett kedvezőtlen döntés önmagában védett tulajdonsággal összefüggésbe nem hozható.*
- [20] *A hiánypótlási felhívás a kérelem hiányosságainak és pontatlanságainak orvoslására szolgál. Amennyiben a felperes a kérelmében az őt ért sérelmet és annak vélt alapját egyértelműen nem a*

védett tulajdonságával (helyzetével) hozza összefüggésbe, hanem általánosságban állít valamely rendeltetésellenes joggyakorlást, nincs helye hiánypótlási felhívásnak azon az alapon, hogy az egyenlő bánásmód követelménye megsértésének érdemi vizsgálatához valamely védett tulajdonságot is valószínűsíteni kell.

Záró rész

- [21] A Kúria a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.
- [22] A felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre figyelemmel a fellebbezési illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. § (6) bekezdése szerint az állam viseli.
- [23] A felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárásban felmerült költségét a Pp. 101. § (3) bekezdése és 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.
- [24] Az alperes a másodfokú eljárásban perköltségigényt nem terjesztett elő, ezért a Kúria a másodfokú eljárás költségéről való döntéshozatalt a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján mellőzte.
- [25] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. július 7.

Dr. Patyi András sk. a tanács elnöke Dr. Varga Eszter sk. előadó bíró Dr. Dobó Viola sk. bíró